

ÉS HÁTRAFORDULT AZ ÚR ...

H. R.

Lk.22, 61.

Azt hitte, ő már tántoríthatatlan!
Hogy Mesterét a sírig el nem hagyja,
hogyan életét örökre neki adja:
Óh, mily kevélyen s lángolóan fogadta!
De a kísértés első viharában
a gyászos éjen mégis megtagadta!

Azt hitte, ő már hívebb mint a többi,
erőt a Sátán nem vesz többé rajta.
Köszikla ő, s bár pokol vésze zúghat,
hűségét semmi meg nem ingathatja.
És jött az éj, a borzasztó, az átkos ...
s ő Mesterét háromszor megtagadta.

S egyszercsak ... hátranéz a drága Mester.
Szelíd szemének fénye könnyben égett,
s a hűtlen Péter feljajdul zokogva.
Olvad a szív, a kérges és mogorva,
az érdek és az önzés semmivé lett.
Hát így mit ér, hát így mit hoz az élet?!

Csak ezt az órát meg ne érte volna
És hullt a könny ... a legszentebb, mi hullhat:
a bűnbánatnak tiszta drágagyöngye.
Aranyszínűvé vált a föld göröngye,
az égbolt is más csillagfényben égett,
és - fordulóhoz ért egy emberélet!

S az, ami eddig csak méregpohár volt
csodák csodája - ontja már a mézet.
S ez mind azért, mert némán, megbocsátón
a drága Mester - egyszer hátranézett.

Óh, én is hittem - semmi meg nem ingat,
hűségem szentebb minden földi vágnál,
erősebb minden földi köteléknél,
nem áll meg többé sírnál és halálnál.
Hittem, hogy Krisztus mindenem a földön,
szerelmem még a tengernél is mélyebb,
ő nékem Út, az Igazság s az Élet,
nagyobb kincs minden csillogó aranynál,
drágább mint minden cél, mint minden álom,
drágább a Mester, drágább - önmagamnál!

Hogy Övé lettem sírig, mindörökre,
Óh, - én is százszor esküvel fogadtam
és a futásban mégis elmaradtam.
Szent eskümet - óh, hányszor elfeledtem,
s hú Mesterem - de sokszor megtagadtam!

S hogy mostan mégis ott járok nyomában,
nem vitt erőszak, semmiféle kényszer.
Csak - Ő rám nézett szép, szelíd szemével
és szívem összedobbant a szívével!
Mert köszívemnek elzárt börtönébe
nem juthatott be semmi más ígézet,
csak az rázott fel, az teremtetett újjá,
hogyan hűtlenségem átkos éjjelében
a drága Mester egyszer - hátranézett.